

Pomlad prihaja.

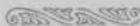
Pomladno življenje vstaja. V naša srca se seli mir in prsa se nam dvigajo. Veselo plava na obzorju solnce in pošilja svoje žarke po bregeh in po dolinah. Vsa narava je prenovljena. Vrtovi so zazeleneli, gaji zacveteli, in drevje je zašumelo v gozdu. Tuintam se pojavi na pomladnem nebu oblaček pa se zopet izgubi v veseljstvu. Ozračje je čisto in sveže. Hladna sapica zapihlja včasih po dolini in se zapodi proti smrekovim gričem. Ptice pevke letajo z veje na vejo in drobé svoje pesmi. Visoko pod nebom vesla vrana ter se spušča proti tlom.

Gozd je novozelen. Po rebu žuborí potok in biti z nemirnimi valčki v dolino. Ob bregu stoji grm, v katerem se suče mlad vrabec in si išče hrane. Po bregovih proti solncu obrnjenih gozdov so zacveteli zvončki, belobojni kralji nove vesne. Malo više rastejo pomladanski žefrani. Smreke in bukve kipé proti nebu. Njihove vrhove ziblje piš, ki vleče s severne strani.

Vesela je dolina. Na nji leži mirna in tiha vas in sanja o novi pomladi. Na trati se igrajo vaški samosrajčniki in lovijo drug drugega. Po vasi zadoni poldanski zvon, iz vaše šole pa prihitijo mladi »učenjaki«. Solnce obseva njihove obraze in domišljajo se nove pomladi, o kateri jim je pravil danes gospod učitelj. Na cesti vidimo voznika, ki podi svojega vranca, da bi preje došel domov.

Tudi v meni vstaja pomlad. V lepih dneh nastopajoče pomladi zahrepenim po delu in po vzvišenih ciljih, ki blestijo pred menoj v megleni dalji.

Vukovoj.

Naše igre.

2. še enkrat železnica.

Danes pa par besedi o napredku naše železnice. Mislite, da smo zmiraj ostali pri starih metlah in pri grabljah, pa da sva bila zmiraj samo z bratom

zraven? O, pri naših igrah smo tudi napredovali. Železnica ima kolesa, naše metle jih pa nimajo. Železnica vozi po lepo narejeni železni cesti, ne pa po vrtu. Vrt je postal kmalu premajhen, in zato smo prestavili železnico na cesto. Tudi vozov smo dobili kmalu dovolj, še več kot dovolj. Pri vsaki hiši imajo gotovo kak voziček z dvema kolesoma. Te vozičke so pripeljali na cesto Tinček, Tomanov Jožek, Petrov Janezek, Jurčkov Francelj, pa še več drugih. Povezali smo jih skupaj, in kmalu smo imeli celo vrsto voz.

Prva vožnja se nam je ponesrečila. No, pa nesreča izmodri človeka. Kaj pa je bilo tako hudega? V vozove so sedli naši prijatelji, mašina je potegnila, peljala hitro — oh kako je šlo lepo po gladki cesti! Na postaji je obstala, obstal tudi prvi voz — drugi pa so se postavili pokoncu in iz njih so popadali potniki na levo in desno pod vozove. Začul se je pretresljiv jok. Kako ne! Kako pa boli, če kdo pade z voza!

Nesreča ni bila ravno najhujša: smrtno poškodovan ni bil nihče. Urno smo razvezali vozove, pobrali izpod njih male ponesrečence in jih potolažili. Nato smo šli pa brž spet na delo. Vozove smo zvezali kar najtesneje skupaj, in da je bilo vse bolj varno, je tekel vselej za vozovi še en konduktar, ki je moral držati vozove »nazaj«, da se niso zaleteli drug vrh drugega.

To je bilo veselja! Kmalu smo imeli toliko voz, da smo lahko sestavili dva vlaka. Pa smo vozili gorindol od jutra do večera, in ko smo se zvečer vračali utrujeni vsak na svoj dom in šli k sladkemu in zasluženemu počitku, še v sanjah nismo imeli miru pred to železnico.

Tako je bilo včasih, ko smo bili mi otroci. Lepo, kajne. O, igre so nekaj lepega za mladino. Samo veseli morate biti pri igrah, pa pozabiti ne smete, da vas Bog tudi pri igrah vidi.

J. E. Bogomil.

